

Gunnar & Margo

Hoe was het mogelijk dat ze juist op hém viel? Toch heeft Margo meteen geweten dat Gunnar de juiste voor haar was. Ze trouwden jong en ontdekten hoe verschillend ze zijn. Dat betekent steeds opnieuw zoeken naar de juiste balans in hun relatie. Maar nu alweer 32 jaar vullen en voelen ze elkaar geweldig goed aan.

TEKST: MARGREET BOTTER | BEELD: HESTER DOOVE | VISAGIE: ELSA DE JONG

Thuis bij de moeder van Gunnar in 1991, en in 2020. Zoek de verschillen!

**'Je moet zorgen dat je op
hartniveau met
elkaar verbonden blijft'**

Gunnar (1968) en Margo (1969) Matse houden elkaar sinds 1987 in evenwicht in een relatie die ondanks hoogte- en dieptepunten een verbond voor het leven is. Dochters Charlotte (1994) en Nienke (1997) en zoon Koen (2002) zijn inmiddels volwassen en vliegen uit, maar een rustig(er) leven? Dat zit er voorlopig niet in voor het stel dat allebei een eigen zaak runt. Hij als directeur van een handelsonderneming in CNC bewerkingsmachines, zij als coach en trainer voor volwassenen met ADD.

Gunnar: “Margo is en was een mooie meid, dus toen een vriend me vertelde dat ze verliefd op me was, vond ik dat wel interessant. Toen ze me na een etentje, dat ik voor haar en een vriendin organiseerde, zoende, sloeg de vonk over. Ik was minstens een week helemaal van slag. Mijn ouders kwamen een paar dagen later terug van vakantie, en mijn moeder zei: ‘Wat is er met jôu gebeurd?’ Het was pure magie, in m’n hoofd, m’n buik... Allesoverheersend. Margo is een knappe meid die heel makkelijk met iedereen connect. Ze is lief, spontaan en geeft haar mening. Dat alles trok me in haar aan. Ik werd hartelijk ontvangen door haar familie. Margo komt uit een slagersgezin, echte ondernemers. Bij ons in huis was pa de baas. Hij kampte met de nodige ballast uit het verleden; hij had gevochten in Indonesië. Dat had zijn weerslag op het gezin. Margo en ik gingen er veel op uit dat eerste jaar samen en wisten al snel dat we samen verder wilden. Dus trouwden we in 1989. Best snel. Ik was jong maar ik wilde weg van de rokken van moe.

Je hebt niet door hoeveel je meeneemt vanuit je eigen verleden in een relatie. Je bent geneigd de patronen te volgen die je van huis uit gewend bent. Dat botste het eerste jaar van ons huwelijk behoorlijk. Ik was gewend om de tegenstelling af en toe op te zoeken en op scherp te stellen. Margo wilde juist de lieve vrede bewaren. Moesten we er een dag later samen weer uitkomen. In de loop der jaren zijn we allebei veranderd. Je groeit naar elkaar toe, wordt gelijkwaardiger. We zouden eerst sparen voor een huis en daarna aan kinderen beginnen, heel traditioneel. Zo ging het. De geboorte van de oudste was geweldig. Ik smolt, al haalden de slapeloze nachten en de poepluiers je ook wel snel van die roze wolk af. Toen Nienke werd geboren raakte Margo in een postnatale depressie. Bovendien was Nienke een huilbaby. Het

In Woerden bij de zus van Gunnar

In de tuin bij de moeder van Gunnar (1990)

‘Het was pure magie, in m’n hoofd, m’n buik... Allesoverheersend’

was een zware tijd, vooral ook voor Margo. Al met al was het ook een drukke periode: ik wilde carrière maken, was druk met een toekomst opbouwen en besepte vervolgens dat de liefde die je in je kinderen investeert de hoeveelheid tijd is die je ze geeft. Kijk je naar de hoogtepunten, dan zijn het toch de kinderen. Je bent ooit met z’n tweeën begonnen en nu zijn we met z’n vijven. Dat geeft een rijk gevoel. Je hoopt dat je ze hebt meegegeven wat je belangrijk vindt. Dat ze zich geaccepteerd voelen zonder dat ze een rol hoeven te spelen. Dat ze zichzelf accepteren, inclusief hun fouten en gebreken. Wat in onze relatie belangrijk is, is dat we oog voor elkaar houden. Je loopt in je ontwikkeling niet altijd samen op, gaat soms allebei een heel andere kant op. Dan moet je zorgen dat je op hartniveau met elkaar verbonden blijft. Je moet de liefde naar elkaar uitspreken, vragen wat de ander bezighoudt, belangstelling hebben voor elkaars pad.

Margo’s beste vriendin, met wiens gezin we vaak op vakantie gingen, werd ziek. Margo was erg betrokken bij het ziekteproces en het overlijden. Een heftige periode waarin we veel praatten, elkaar ons verdriet toonden. Hoewel ik in veel zaken in eerste instantie rationeel ben, vind ik het fijn om vanuit het hart te leven. Ondernemen is mijn passie. Toen ik in 2012 de kans kreeg eigenaar van het bedrijf te worden waar ik al directeur was, moedigde Margo me aan dat te doen. Ze heeft me nooit verweten dat ik laat thuiskwam, ze geeft me de vrijheid, ondersteunt me. We doen samen dingen die we allebei leuk vinden: wandelen met de hond, afspreken met vrienden. Maar we geven elkaar ook de ruimte voor een eigen leven. Dat is belangrijk. We zoeken uitdagingen en daarnaast balans. Dat blijft een voortdurend proces.”

Margo: “Als twintiger schaatste ik eens met mijn vader over de Nieuwkoopse Plassen. Hij had zijn grote handen ineengevouwen op z’n rug. Ik legde mijn handen in de zijne en zo schaatsten we in cadans samen op. Het gevoel van veiligheid en geborgenheid wat ik op dat moment voelde... Dat is na al die jaren ook het gevoel dat Gunnar me geeft. Ik was een bekeerling. Nieuw in de kerk en een vat vol vragen. Ook tijdens de bijeenkomsten van de jongvolwassenengroep waar ik Gunnar ontmoette. Hij was zo’n stoere, arrogante, onderuitgezakte jongen. Zag er goed uit, was een sterke persoonlijkheid en had praatjes. Hoewel ik het niet wilde, werd ik smoorverliefd op hem. Ik heb gebéden dat het overging: waarom moest ik nou op zo’n dwarsgebakkie vallen?! Hij nodigde mij en een vriendin uit om te komen eten en presenteerde ons doorbakken vlees. Een klein minpuntje voor een slagersdochter. Desalniettemin vertelde ik hem dat ik verliefd op hem was en zoende hem. Maar goed ook, want Gunnar bleek geen initiatiefnemer. Dus als ik op hem had moeten wachten, was het

‘Hoewel ik het niet wilde, werd ik smoorverliefd op hem’

misschien nooit wat geworden. Het eerste jaar van ons huwelijk was niet geslaagd. We kwamen uit twee verschillende nesten. Mijn ouders waren ondernemende, hardwerkende mensen. Gunnars vader drukte een stempel op zijn gezin, er was weinig support en bemoediging. Gunnar zat – te – strak in z’n vel, zag altijd beren op de weg. Daardoor maakte ik me klein in mijn enthousiasme. We waren zó jong! Ik werkte met mijn moeder op de markt. Gunnar zat nog op school. We moesten nog volwassen worden. Gunnar is stabiel. Dat geeft mij rust. Soms schop ik er tegenaan hoor. Zelf kwam ik er jaren geleden achter dat ik ADD heb. Dat is het stille zusje van ADHD. Dat Gunnar naast mij zo steady

Trouwfoto in Haarzuilens (1989)

is, zorgt ervoor dat ik me veilig voel. Achteraf heb ik na de geboorte van de oudste al een depressie gehad, alleen werd dat niet opgemerkt. Gek genoeg deden Gunnar en ik dat ouderschap samen goed. Hij was zó lief voor me. Ook na de geboorte van Nienke belandde ik in een depressie. Ik ben wel eens met de auto naar een plas gereden met de gedachte: als ik nu gas geef, is alles over. Ik wilde een derde kind maar Gunnar twijfelde. In de jaren dat Charlotte en Nienke klein waren, was Gunnar bezig met carrière maken. Ik had net bedacht dat het nu eens mijn beurt werd toen Gunnar toch een derde kind wilde. Koen werd geboren en mijn plannen belandden in de ijskast. Toen Koen naar school ging, gaf ik gas om mijn opleiding te doen. Ik werkte acht jaar op een basisschool in het zorgteam. Toen Gunnar in 2012 bedrijfseigenaar werd, steunde ik hem daarin maar dacht ook: ik wil mijn talenten óók ontwikkelen. De rode draad is dat ik te weinig ruimte pak waardoor die ruimte wordt ingenomen door de ander. Ik moest leren dat Gunnar niet vanzelf mijn behoeften voelt,

maar dat ik moet zeggen wat ik nodig heb. Ik volgde de ADHD-coachopleiding en specialiseerde me in ADD bij volwassenen. Mijn praktijk nam een vlucht toen ik in een filmpje op mijn website ‘uit de kast’ kwam met mijn persoonlijke verhaal over ADD. Ik coach en geef trainingen aan volwassenen met ADD. Nog steeds is het in de relatie zoeken naar de juiste balans, een gelijkwaardige taakverdeling. Dat blijft een aandachtspunt. Tegelijkertijd beseft ik: ergens heb ik vanaf het eerste moment dat ik Gunnar zag, geweten dat hij het was die ik nodig had.” ■

Ook in Zin? Heeft of kent u een bijzondere relatie? Mail naar redactie@zin.nl

Gunnar:

Mooi: Als ze op de dansvloer helemaal zichzelf is

Best lastig: Als ze in mijn allergiezone zit en me probeert op te voeren

Mooiste eigenschap: Haar spontaniteit en sociale sterkte

Margo:

Mooi: Als hij uit zijn Audi stapt in z’n spijkerbroek, overhemd en colbert

Best lastig: De strijd om allebei fiftyfifty in de huishouding te doen

Mooiste eigenschap: Zijn trouw en stabiliteit

Dit zeiden ze na afloop:

Gunnar: “Margo leerde mij minder strak in mijn vel te zitten en relaxter te zijn.”

Margo: “Leuk om te lezen dat Gunnar het leuk vindt om mij los te zien gaan op de dansvloer.” (lacht)